07/10/2020

Седма годишњица освећења подгоричког храма – храма васкрсења братске љубави и слоге

Саборни храм Христовог Васкрсења у Подгорици свечано је освећен прије седам, 7. октобра 2013. на празник Свете првомученице Текле, чије се честице моштију налазе у њему. Храм су освештали седморица првојерараха помјесних Православних цркава на челу са патријарсима: васељенским г. Вартоломејем, руским г. Кирилом и српским г. Иринејем. Поред тројице патријараха храм су освештали још Архиепископи: кипарски Хризостом, атински Јероним и албански Анастасије и Митрополит варшавски и све Пољске Сава.

“Саборни храм Васкрсења Христовог у Подгорици позив је народу у Црној Гори на узајамно помирење и праштање”, пророчке су ријечи Његовог високопреосвештесштва Архиепископа цетињског Митрополита црногорско-приморски господин Амфилохије изговорене те 2013. године уочи освећења подгоричког храма којима свједочима свих ових година.

„Храм Христовог Васкрсења у Подгорици, поред своје суштинске намјене,

поред васкрсавања њиме свега онога што је хришћанско предање оставило кроз вјекове на овим нашим просторима, поред обнављања памћења на живот Цркве Христове од апостолских времена па све до нашег времена, поред циља да треба да сабира око себе и у себи ближње и даљне, има једну суштинску функцију и суштинско значење – он јесте и треба да буде позив на помирење“, казао је тада Митрополит Амфилохије за Радио Светигору.

Објаснио је да је само Христово Васкрсење позив на мир, на помирење и на праштање: „Зато и пјевамо за празник Христовог Васкрсења: Све опростимо Васкрсењем Христовим једни другима. Управо овај Саборни храм је позив, на првом мјесту нама који овдје живимо у садашњој Црној Гори, на узајамно помирење и узајамно праштање. А имамо ради чега да се миримо и имамо шта да праштамо једни другима“.
Митрополит црногорско-приморски је подсјетио да је у Црној Гори од времена Светога Петра Цетињскога па до наших времена, премного сукоба, крвних освета, диоба, рана које су остале у душама братстава, племена и покољења.

„Кад то говоримо, треба да се сјетимо и похаре Куча, и сукоба између Петровића и Радоњића и онда редом до зеленаша и бјелаша, до сукоба и несрећа братоубилачких, до четника и партизана. Дубоке су то ране на народној души које још нијесу зацијељене из којих се рађају и нове диобе, и то диобе у наше вријеме које су можда још дубље и трагичније од свих досадашњих диоба и подјела“, поручио је Митрополит Амфилохије.

Питајући се има ли лијека нашим диобама и нашим подјелама несрећним, он је казао да „управо Христово Васкрсење, управо Храм Христовог Васкрсења, који заједнички градимо, који је дјело свих без разлике, даје могућност и позива нас да се помиримо, загрлимо братски, да зацијелимо све те ране, да превазиђемо у себи све оно што нас дијели, што нас међусобно одваја да бисмо онда могли да једним срцем и једном душом градимо заједничку будућност.

Ништа не може тако дубоко помирити људе и очистити их од мржње, зависти и злобе, ништа не може тако здраво зацијелити те ране колико сабирање око овога Светога храма и мирење братско Христовим Васкрсењем и храмом подигнутим у част Христовог Васкрсења“, закључио је Митрополит Амфилохије у свом слову изговореном те 2013. године.

***

Саборни храм Васкрсења Христовог у Подгорици градио се пуних 20 година.

Његова градња је, послије дугих усаглашавања и добијања одобрења од надлежних власти, са благословом Високопреосвећеног Митрополита црногорско-приморског г. Амфилохија, почела 1993. године.

Идејно рјешење храма, по благослову Митрополита Амфилохија, урадио је блаженопочивши архитекта др Предраг Ристић

Те 1993. године, 9. августа Архиепископ Цариграда и Патријарх васељенски г. Вартоломеј заједно са Архиепископом пећким и Патријархом српским г. Павлом, положили су у припремљеном мјесту укопаном испод Часног крста прво Повељу, а потом камен темељац.

Тада су се, послије овог историјског чина, који је Подгорица и Црна Гора чекала још од прије Другог свјетског рата, са бине постављене на ископаним темељима храма, вјерницима и свештенству обратили патријарси Вартоломеј и Павле, протојерej Василије Тарасјев, изасланик Патријарха Алексија Другог Московског и цијеле Русије, и Митрополит Амфилохије.

У Црној Гори 18. мај 1994. остаће упамћен јер су тог дана благословене апостолске ноге Његове светости Патријарха московског и све Русије Алексија Другог први пут ступиле на тло Црне Горе. Заправо то је била и прва посјета у историји једног руског патријарха Митрополији црногорско – приморској и Црној Гори.

Дочек високих гостију из Русије на темељима новог храма у Подгорици, коме је присуствовало више десетина хиљада вјерника са жељом да приме благослов руског патријарха, био је знак вјечне захвалности Руској православној цркви, гдје су своја рукоположења и хиротонију црногорски митрополити добијали, од укидања 1776. до поновног васпостављања Пећка патријаршије 1920. године, и поштовања аманета Светог Петара Цетињског да Црногорци остану вјерни једнокрвној, једнојезичној и једновјерној Русији, .

На темељима Храма Христовог Васкрсења, на старом Хиландарском метоху у Момишићима, у 9 сати, 18. маја 1994, два патријарха, архијереји и бројно свештенство започели су служење Свете литургије. У васкршњем времену, на крају прве Свете архијерејске литургију на мјесту гдје се подиже нови храм, посвећен Христовом Васкрсењу бесједили су Митрополит црногорско-приморски г. Амфилохије и Патријарх московски и цијеле Русије, г. Алексије Други.

Подгорички Саборни храм Христовог васкрсења освештан је у понедјељак, 7. октобра 2013. у 8 часова. Одмах након освећења почела је Света литургија,

по чијем завршетку су бесједили српски Патријарх Иринеј, васељенски Патријарх Вартоломеј, који је том приликом уручио на дар Храму свети путир и дискос, као и руски Патријарх Кирил, који је такође уручио дар – икону Пресвете Богородице Знамење, а Митрополиту Амфилохију архијерејску панагију.

Митрополит Амфилохије је од срца заблагодарио православним првојерарсима што су учествовали у овом историјском и торжественом догађају.

Потом су православни првојерарси са улаза у Храм пустили голубове мира који су симбол Духа Светога, а онда у спомен на овај велики историјски дан засадили маслине поред Саборног храма.

Седмогодишњи јубилеј освећења Храма Христовог Васкрсења је и прилика да се још једном подсјетимо на бесједе које су тог 7. октобра 2013. године произнели патријарси васељенски г. Вартоломеј, српски г. Иринеј и руски г. Кирил.

Бесједа Његове светости Патријарха српског господина Иринеја

Ваша светости Патријарше јерусалимски и васељенски, Ваша светости Патријарше Москве и целе Русије, Ваша блаженства, вископреосвећени и преосвећени браћо архијереји, уважени председници Црне Горе и Републике Српске, уважени представници Римокатоличке цркве, Муслиманске заједнице, Ваша екселенцијо, браћо свештеници, браћо и сестре,

Ово је дан који створи Господ наш. Ово је велики и славни дан не само за нашу Цркву, за наш народ, него за читаву Православну цркву и за све православне широм света и хришћане.

У исто време ово је дан којим је крунисана прослава великог датума из историје Цркве Христове, познатог Миланскога Едикта, 17 векова од његовога проглашења којом ми и преци православни и цео хришћански свет обележавамо и славимо овај велики јубилеј.

Данашњим освећењем овог велелепног Храма, крунишемо овај велики догађаји – празник који обележавамо током читаве 2013. године.

Ово је наш допринос великоме дану и празнику, на славу и понос нашега народа, али и читавога хришћанскога света. С обзиром на бреме у коме је грађен и на ову лепоту којој смо сви сведоци, можда би уважени Митрополит

црногорско- приморски Амфилохије могао донекле да понови речи Великог Јустинијана: Ако не „Превазишао сам те, оно, Соломоне, приближио сам ти се“.

Заиста, овако диван храм је наш понос и наша велика захвалност свима онима који су допринели да се овај храм подигне и да нас освети.

Његова светост Патријарх цариградски и васељенски пре двадесетак година је поставио камен темељац овоме Храму и на велику радост, вјерујем, и Његову а и свих нас, ево и освећује га данас на славу Божију, на радост, добро и спасење народа нашега, свега рода православнога, рода хришћанског и целога света.

Молим Његову светост, Патријарха васељенског, да каже ријеч своју поводом овог великог, значајног и славног догађаја, поводом освећењем храма, посвећеног Васкрсењу Христовом, са молитвама Господу, које ће бити принете од данас у њему, да васкрсне сваку добру и сваку истину и да нас својим васкрсењем дарује оним што је нашем времену најпотребније: мир, слогу и љубав међу нама и међу народима.

За то ће се молити овај Храм докле постоји, за то ћемо се молити и ми који смо данас овде и сви они који буду улазили у њега.

Нека је благословен данашњи дан.

Ваша светости, изволите реците своју ријеч.

Бесједа Његове свесветости Патријарха цариградског и васељенског Вартоломеја

Ваша екселенцијо, господине Филипе Вујановићу, предсједниче Црне Горе, Блажењејши брате, Патријарше српски господине Иринеје, Блажењејши претстојатељи – првостојатељи- преосвећени представници помесних братских Православних цркава, Високопреосвећени Митрополите црногорско-приморски г. Амфилохије, господо екселенције амбасадори, благословени православни хришћани Црне Горе, дјецо возљубљене Цркве.

„Ко ће се успети на Гору Господњу и ко ће стати на свето место Његово? Онај ко је невиних руку и чистога срца, који не узима залуд душу своју и ко не устаје завишћу на ближњега свога“ , пророкује за данашњи дан савремени свештени Псалмопојац.

Испуњени духовном радошћу и духовним весељем стојимо и ми, у овом историјском тренутку на Светом мјесту Господњем и Наша смјерност и

присутна браћа претстојатељи Светих помесних Православних цркава и са нама часни јерарси, вршимо освећење овог свечасног и свекрасног свештеног Храма Васкрсења Господњег чији камен темељац је Наша смјерност имала благослов да положи прије више скоро двије деценије.

Радост свих нас се умножава чињеницом да, налазећи се овдје, прослављамо и хиљаду и седамсто годишњи јубилеј од како је Велики Константин објавио познати Милански едикт, којим су хришћанска вјера и богослужење постали дозвољени и по први пут је устаљено слободно вршење вјерских права и дужности хришћана.

Освећење овог Светог храма није просто једна церемонија. Оно је призивање Светога Духа и настањење Његово у дом који је посвећен за служење Богу. Од сада па надаље у овом светом Храму, Дух Свети ће савршавати Тајне Цркве, освећивати вјерне, повезиваће живе са упокојенима и сабираће вјернике на заједничке молитве, богослужење и заједничке прозбе. Господ нас је увјерио да гдје су два или три сабрана у име Његово, ту је и Он са њима. Шта више, Онај који је обећао да ће двојици или тројици који се сложе у име Његово испунити молбе, Он је у суштини Онај који свештенодејствује, усавршава и освјећује хлеб и вино и претвара ове дарове који одржавају прост живот, у Тијело и Крв Његову, претварајући их да буду „на исцјељење и освећење и просвећење и очување и спасење душе и тијела, у залог живота вјечног и добар одговор на Страшном суду “ Његовом, а да нипошто „не буде на суд или на осуду“.

Велики је, дакле, значај освећења Храма, јер Светом литургијом и свиме оним што се у њему савршава обезбјеђујемо присуство Господа Исуса Христа међу нама. А пошто је присуство Христово увјек доброчинитељско, кроз храм привлачимо и доброчинитељно зрачење и дејство Божје на све становнике овога краја.

Налазећи се на овом мученичком тлу и освећујући овај Свети храм, ми призивамо заступништво великих православних светилника овога краја, Светог Петра Цетињског и Светог Василија Чудотворца заштитника црногорског и херцеговачког, Новомученика Превлачких и Момишићких, и учимо се из њихове потпуне преданости Господу и њихових аскетских подвига, којим су осветили мјесто и простор, пећине и висове ове благословене земље, која пред свијетом свједочи славу Крста и Васкрсења Богочовјека.

Освећење Храма Господњег је уистину симбол духовног васкрсења

Православне цркве овога мјеста, која је послије искушења Другог свјетског рата постала светлодавац вјере и наде цјелокупном народу.

Ради тога, прослављамо Господа и благодаримо Му, јер је надахнуо Великога Константина да изда Милански едикт и тиме прекине гоњење хришћана. Нажалост, и послије протока толико вјекова од тада, и надаље се на различитим мјестима, од стране фанатичких група, наставља уништавање светих храмова, хришћанских споменика, светих манастира и других светих мјеста. Шира пак област Балкана јуче, а Средњег истока данас, постају мученици многих пустошећих најезди на свете храмове и друге установе наше Православне цркве.

Православље, као што је познато, никад није настојало да се иновјернима наметне помоћу силе. Против њега су ратовали, било је гоњено, али никада није оно прогонило некога због његових вјерских убјеђења. Много пута гоњено, Православље је и данас прогоњено у неким земљама, али не узвраћа на задате ране. Све позива у јединство у Христу, зато што у његовом срцу одзвањају и настаниле су се – обитавају- ријечи Господа који се молио у Гетсиманији прије Страдања – да сви буду једно. При том, и светитиељи Православне цркве нас, из свог духовног искуства, увјеравају да хришћанин да би се спасио треба да жели спасење свих људи, управо као што Господ наш „жели све људе да спаси и да дођу у познање истине“

Освећење Храма је позив на јединство, јер у храму изговарамо Симбол наше вјере, којим проглашавамо да вјерујемо „у једну свету, саборну и апостолску Цркву“. Нико нема власт да ствара другу или трећу Цркву. Глава Цркве је Господ наш Исус Христос, који је један и јединствен. Као што једна глава не може припадати двама тијелима, тако и Христос није Глава двеју истовјерних Цркава на овом мјесту. Због тога Црква не постаје вољом неких људи. Она није удружење или световно јединство личности, које своје постојање добија, онда, када јој неки суд одобри статут. Она је богочовјечанско постојање коју је Христос основао и којом управљају Свети апостоли и њихови наследници, а не сваки који око себе окупи некакве присталице, и ту организацију назове „црквом“.

Православна црква у Симболу вјере се, богонадахнутог, назива и јесте саборна, католичанска, у смислу да обухвата потенцијално све људе. Све људе позива да се утелове у њој или по речима апостола Павла: да се накалеме на добру маслину, Христа, и да из ње црпе живот и доносе плода. Без утеловљења у Христу, Добру маслину, човјек не може доносити плодове Духа Светога.

По Божанском благовољењу, на освећењу овога Храма присуство претастојатеља и представника многих Православних цркава, представља посебан благослов, потврђује богонаклоност према хришћанима, веома нам вољене Црне Горе.

Присуство, дакле свих нас, представља откривање, показивање истинског јединства Православне цркве. Сви смо окупљени независно од народа, језика и свједочимо да се осјећамо у Христу сједињени, не разликујући, према апостолу, ни Јудеја ни Јелина, туђина ни скита, слугу ни слободњака, мушко ни женско, него смо сви једно у Христу. Уколико и наши ближњи буду пратили наш примјер, на земљи неће постојати сукоби ни ратови, а у Цркви неће бити раскола ни подјела.

Тачно је, да је из важних разлога Мајка Црква, Константинопољска, будући да су је обавезивала на то канонска права и дужности, акрибија, доделила и уделила аутокефалију и аутономију многим својим областима и шире. Али овим додјељивањем потребно је да се свагда држи процедура како је предвиђају свештени канони и устаљена пракса. Није дозвољено, напротив за осуду је и неприхватљиво је, да нека локална “црква” сама себе проглашава за аутокефалну.

На овом мјесту, расуђујемо, као исправно и праведно за себе и друге, и да све подсјетимо на савремене и актуелне потресне ријечи, са једне стране Св. Јована Златоустога који каже: „Ништа не може раздјелит Цркву против властољубља, попут властољубља. Ни крв мученичка не може обрисати тај гријех. Ова штета није мања од оне коју непријатељ наноси, него много већа“, а с друге Св. Василија „Ране су пак расколи у Цркви; ожиљци од подмуклих срца; запаљење – побуна душе…, и због тога побуна против знања Христовог“.

Браћо и сестре, и децо благословена у Христу,

Данас освећујемо храм. И ка овом освећењу земље, која је мудрошћу створена, коју насељавамо ми жива бића са човјеком као круном, као и у разборитој припреми за небеса будући вјечни живот који очекујемо, треба да

усредсредимо нашу пажњу.

Вршимо освећење земаљског Храма Васкрсења у Подгорици, који се данас добром измјеном мијења и постаје добра лука, лијечилиште страсти и прибежиште болеснима, на исправљање живота, достизање доброг владања и испуњење сваке правде.

Истовремено ми част указујемо Светом Константину, који је прије седамнаест вијекова подигао и освештао први Свети храм Васкрсења сагрђен у Светој земљи.

Ова подударност је свакако вриједна помена. Дјело Великога Константина које је започето Миланским едиктом и настављено подизањем Светога Храма Васкрсења, наставља да пружа плодове и пружа један нови Храм Васкрсења у Подгорици. Благодаримо Светоме Цару и прослављамо Бога због овог великог Његовог дара благочестивом народу Црне Горе и молимо се да овај народ, под просветљеним напасањем по свему достојног Високопреосвећеног брата Митрополита црногорско-приморског господина Амфилохија цени из овог Храма изливајућу Божанску Благодат и покаже нове побожне хришћане и светитеље.

Браћо и сестре,

Приђите да пијемо ново пиће, које не чудодјејствује из неплодног камена, него из непропадљивог извора, из Гроба Христа који је орошен, у Њему се утврђујемо. У радости, дакле, овог васкршњег пића, упућујемо топли братски поздрав ономе који часно и у жртвеном самоодрицању украшава престо и помјесну Цркву у Србији и Црној Гори, Блажењејшем Патријарху, брату, господину Иринеју. Затим достојном наследнику Светог Петра Цетињског, господину Амфилохију. Његову сабрађу епископе, брађу, будимљанско-никшићког Јоаникија, милешевског Филарета, захумско- херцеговачког Григорија, који служе и правилно управљају Православном речју истине у овој благословеној земљи и области. Посебан поздрав упућујемо Епископу Рашке и Призрена и Косова и Метохије који јуначки дела на Косову и Метохији суочавајући се са својим народом, са надчовјечанским тешкоћама које долазе и од домаћих и од туђих, ближих и даљих.

Благосиљамо мученички народ Црне Горе и апелујемо на све међународне и локалне чиниоце да учине све, како би овдашња Православна помјесна црква уживала сва људска права и слободе ради несметаног продужетка њеног духовног послања и спасоносног делања. Посебно очекујемо стварање

одговарајућих бољих и безбједносних услова за повратак избјеглица на њиховим огњиштима. Изражавамо наду да ће се наставити започети процес поновне изградње уништених манастира и храмова на Косову и Метохији.

Особито наглашавамо са овога мјеста потребу сарадње у овом домену између Православне и Римокатоличке и представника исламске заједнице, због чињенице да сви живе у овој отачкој земљи, да сви имају одговорност пред Благим Богом, да живе у међусобном поштовању и међупрожимању. Ране од оружаних сукоба од прије четрнаест година, остају отворене и болне и потребно је да се исцјељују узајамном добром вољом и сарадњом на свим пољима, што води блаженој коегзистенцији вјери, слободи и људских права.

Молитвено се сјећајући жртава поменутих сукоба, али и оних који су још увјек нестали, молимо се Господу да ублажи бол и дарује Божанску утјеху њиховим породицама.

Све ово говоримо умољавајући и себе и друге да на овај дан, освећења светог Храма Васкрсења и прославе једног јубилеја слободе вјере, прихватимо ову поруку и спроводимо је свакодневно у дјело.

Распети Господ воли заблуделог човјека савременог. Жели његов успјех и узлази на Голготу ради његовог спасења, са висине Крста, са знојем велике агоније и Божанском крвљу Својих рана, Он испуњава коначни дуг ради истине, љубави и правде васцелога свијета. Крст је распета љубав. То је оно: „Овим побјеђуј“ Великога Константина. То је увод у први дан Велике суботе. Нека не буде заборављено да је „цјелокупна хришћанска цивилизација утемељена у смртној агонији Јединог, Једног Распетога“ (Хр. Малевицис). Само очи испуњене сузама и чисте душе, као што су ваше, могу да гледају Исуса, који је као предмет служења подигао грешно човјечанство. Господ Исус је једини у свијету који је говорио и делао и жртвовао се ради жртве овога свијета – човјека. А актуелна је ријеч једне спорне личности, такорећи једног атеисте, Казанцакиса: „Распети Христос је распети цјеловити човјек”.

Молимо се оци, браћо и сестре, да увјек чувате своју везу са Крстом и Васкрсењем Христовим, са освећеним новим обиталиштем благодати Господње и његујући Вољу Господњу, изворну и чисту љубав, делатно смиреноумље и пратећу јој побожност, да свагда свједочите своју посвећеност Распетоме Богу у тешким стазама препуним уздаха земног боравка и трајним духовним неизвјесностима и двоумљењима, а у извесности да је “Васкрсао Господ, да се живот може поново живјети”. Амин!

Беседа Његове свесветости Патријарха руског Кирила

Ваша светости најсветији Патријарше цариградски и васељенски, Ваша светости свети Патријарше српски господине Иринеје, Ваше високопреосвештенство Митрополите Амфилохије, Ваша блаженства, Ваша високопреосвештенства, уважени представници државних органа Црне Горе, уважени гости, драга браћо и сестре, данас је велики догађај у Подгорици, у главном граду Црне Горе. Освећен је овај велелепни Храм од стране најсветијих патријараха и представника свих Православних цркава.

Овај велелепни храм са јединственом и спољашњом и унутрашњом архитектуром заиста је најљепше мјесто, не само у овоме граду него и у читавој Црној Гори. Стога, јер је овдје уткана православна традиција на којој се темељи ова држава и овај народ овдје.

Али, храм сам по себи није најбитнија ствар, битно је да у овом историјском моменту, када овај народ и ова држава пролазе кроз један тежак период, да је народ донио решење и одлуку да сазида овај велелепни храм. Храм није могуће уздићи уколико је то декрет и воља некога ко је на власти, храм није могуће изградити уколико то представља вољу неког црквеног руководиоца. Храм се зида тамо гдје постоји народна воља да он буде подигнут, јер то исказује потребу људи за постојање самога храма.

Овај Храм је споменик ове генерације. Овај Храм је и споменик који ће бити видљив за неколико стотина година у будућности и овај Храм је симбол вјере ваше,вјере ваше генерације и овај Храм је симбол помоћи и Благодати Божије која долази са неба у најтежим моментима ваше историје. Овај Храм није само споменик вјере постојеће, него је Храм, споменик изазову овог времена.

Најљепши украс храма није ни архитектура, ни иконопис, него су то људи који се моле Богу у храму. И овај Храм се одликује тиме да су у њему увек постојали људи који су узносили молитву. И онај који се моли зна да се сила Божија оваплоћује у нашој људској немоћи. И онај који се моли Богу зна, и свјестан је тога да је сила Божија јача од било које људске силе.

И као доказ свега тога је историја, изузетно тешка историја Цркве и изузетно тешка историја Црне Горе. Ваш народ се сачувао искључиво из једног јединог разлога зато што је умио да сачува вјеру православну. Када су у прошлости страни завојевачи угрожавали и сам опстанак црногорског народа, Црногорци су себе идентификовали са православном вјером. Ви сте се сачували као Црногорци, Ви сте се сачували као Црна Гора, као држава

искључиво из тог разлога што никад нисте издали вјеру православну.

Овај Храм није споменик само ове генерације, него је споменик свим претходним генерацијама, и овој данашњој, које су заједно сачувале православну вјеру.

И у наше вријеме када наступа процес глобализације, када се границе растојања бришу и смањују, неопходно је задржати и сачувати своју културну, духовну, националну идентификацију. Дај Боже да Црногорци и народ у Црној Гори сачува свој идентитет и да се идентификује са великом православном вјером.

Хтио бих да се најсрдачније захвалим вама, драги Владико Амфилохије, за Ваш подвиг и за Ваше трудове. Ви сте истакнути архијерej Православне цркве. Својим талентима и својом вјером не служите само својој Цркви него служите васцјелом православљу.

Дај Боже да се под Вашим омофором окупе и они који се на данашњи дан, нажалост, не моле Богу заједно са свима нама православнима. Молићемо се за јединство православног наслеђа овдје у Црној Гори. Наручито за Вас, Ваше високопреосвештенство, јер на вама лежи највећа одговорност у сабирању духовних чеда овдве у Црној Гори. На молитвени спомен, на овај велики догађај хтио бих да принесем дар, ову икону Знамења Пресвете Богородице. По Црквеном календару који важи у Руској православној цркви на данашњи дан ми празнујемо управо овај образ иконе Пресвете Богородице Знамења. Нека Царица Небеска својим омофором покрије и заштити Цркву и људе овде у Црној Гори.

У знак захвалности и за све Ваше подвиге и труд молим Вас да примите ову свету панагију.

Хтио бих и Вама да се захвалим, Ваша светости Патријарше српски господине Иринеје за љубазан позив који сте Нам упутили, да учествујемо како на великом јубулеју 1700-годишњице Миланског едикта тако и на празновању освећења ове светиње и овог Храма

Нека Господ чува све вас миром, љубављу, једномислијем.

Чувајте вјеру православну, у њој се налази наше спасење. Амин!

mitropolija.com